

*Новиков В.**

ЕКОНОМІЧНІ ТА СТРАТЕГІЧНІ МОТИВИ ІНІЦІАЦІЇ АНТИДЕМПІНГОВИХ ПРОЦЕДУР

Незважаючи на досягнення в рамках Уругвайського раунду ГАТТ, залишається стурбованість тим, що народи в обхід угоди починають використовувати різні нетарифні бар'єри. Особливий інтерес полягає у тому, що «Антидемпінгова угода» [2], створена для того, щоб дозволити застосування односторонніх заходів проти демпінгового імпорту, що завдає матеріальної шкоди вітчизняним фірмам, використовується найчастіше у вигляді чистого захисту, ніж як засіб правового захисту торгівлі, і максимальної мірою все більшою кількістю країн.

Використання антидемпінгових процедур різко зросло з 1980х років по 2000-і (кульмінація випала на 2001 рік). Наприклад, більш ніж у три рази збільшилась кількість країн, що були залучені до справ із застосування демпінгу - як з точки зору тих, хто ініціював розгляд, так і тих, проти яких вони були ініційовані - протягом 2000-х років у порівнянні з 1980-ми роками. Мабуть, найбільш цікавим аспектом зростання і, звичайно, те, що має вирішальне значення для питань, розглянутих у цій роботі, є те, що до «традиційних користувачів» антидемпінгових процедур (Австралія, Канада, ЄС, Нова Зеландія і США) приєдналася зростаюча група «нових» користувачів, в тому числі Південна Африка, Бразилія, Мексика та інші. Цей процес може бути частково пояснений тим виграшем, який мають виробники країни, що розвиваються, завдяки застосуванню антидемпінгових мит щодо продукції виробників у країні, що розвивається [1].

У теорії, антидемпінгові дії призначені для використання тільки відносно імпортерів, яких підозрюють у нечесній торговельній практиці. На практиці існують значні широти у використанні цього механізму, що залежить від того, яким чином написані Антидемпінгові Кодекси багатьох країн. У міру щорічного зростання числа користувачів і порушених справ, стає все важче визначити мотиви користувачів антидемпінгових процедур і погодитися з гіпотезою про те, що більш широке використання сигналізує просто про збільшення випадків несправедливої торгівлі.

Виділяють два набори мотивів, які можуть бути пов'язаними з ініціюванням антидемпінгових процедур: перша група - економічні, а інша – стратегічні. У цій роботі я проаналізував випадки застосування таких процедур протягом більш ніж двох десятиліть, щоб визначити, які з мотивів отримують більшу підтримку на практиці серед наведених. Крім того, я критично розглянув відмінності в моделях і мотивах між двома вищезазначеними групами «користувачів» антидемпінгових процедур.

Економічні мотиви розглянемо як такі, що засновані на традиційній точці зору з приводу антидемпінгових процедур, як відповіді на несправедливі умови торгівлі, і на нове сприйняття демпінгу як «особливого захисту» (Bagwell and Staiger, 1990). Тут ми дивимося на наявність випадків демпінгу з боку «великих» постачальників або з боку поста-

* студент 4 курсу спеціальності «міжнародні економічні відносини» Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Науковий керівник: проф. Заблоцька Р.О.

чальників з великими хвилями імпорту. Набір стратегічних мотивів я взяв з праць Finger і Prusa [3] при визначенні «клубних» і «відплатних» мотивів для використання антидемпінгових процедур. Країни, які раніше використовували антидемпінговий захист (проти будь-якої країни) вважаються «клубними» членами. Мотив «відплати» визначається більш вузьким змістом і відноситься до країн-ініціаторів антидемпінгових процедур безпосередньо проти тих країн, які раніше викликали їх в минулому з цього ж приводу.

Мій аналіз складається, по-перше, з огляду кількості випадків антидемпінгових процедур, розпочатих у 1990-х і 2000-х роках, включаючи розбивку за країною походження, а потім у ряді випадків у відповідності з різними економічними та стратегічними мотивами, які ми визначили раніше. Я також використав деякі формальні непараметричні тести, які дозволяють кількісно розрахувати статистичну значимість спостережуваних тенденцій.

Результати дослідження вражають. Загальну картину ми вже бачимо в повній відповідності до зацікавленості з приводу більш широкого використання антидемпінгових процедур. Тобто, зростання ряду випадків було величезним і використання цих процедур швидко поширюється в різних країнах. Крім цих загальновизнаних чисел, знаходимо в первинних даних докази на підтримку як економічних, так і стратегічних мотивів щодо ініціювання антидемпінгового розгляду для традиційних і нових користувачів, з найбільшою підтримкою використання проти великих постачальників і клубних членів.

Формальні тести статистичної значущості різних мотивів виявляють ще більші розходження між двома типами користувачів, де традиційні користувачі показали більше значення підтримки як в економічній, так і в стратегічній категорії мотивів, але за значної підтримки існування стратегічних мотивів для використання антидемпінгових процедур. Хоча подальші дослідження, спрямовані на знаходження окремих ефектів кожного мотиву випадку, є доволі підтвердженими, я вважаю, що мої результати допоможуть відмовитися від того сприйняття, що зростання активності ініціювання антидемпінгових процедур може бути пояснено винятково збільшенням випадків несправедливої торгівлі.

Список використаної літератури:

1. «Anti-Dumping Regulations: Anti-Competitive and Anti-Export» Collie, David R. & Le, Vo Phuong Mai (2008).
2. Угода із Застосування Статті VI ГАТТ 1994 року.
3. «On the spread and impact of anti-dumping» Thomas J. Prusa, Canadian Journal of Economics (2001).
4. «Motives for Antidumping filings» Thomas J. Prusa, Susan Skeath (2001)